

Утаємничений геллер

Одного разу чоловік із дружиною та дітьми сиділи за обіднім столом, і за тим самим столом сидів їхній приятель, що прийшов у гості й обідав разом із ними. І в той час, коли вони сиділи за столом, годинник пробив опівдень, і гість раптом побачив, що двері відчинилися й до кімнати увійшла бліда дитина, одягнена в одягу, білу, як сніг.

Вона не озирнулася й нікому нічого не сказала, а просто пройшла до сусідньої кімнати.

Невдовзі після того вона повернулася, так само тихо пройшла через кімнату й вийшла тими самими дверима.

І наступного, і третього дня сталося те саме. Тоді врешті гість запитав у батька: «Чия це дитина, що щодня опівдень проходить через кімнату?» — «Я її не бачив і не міг би сказати, чия це дитина».

Наступного дня, коли дитина знову з'явилася, гість показав на неї й батькові, й матері; але ні вони, ні їхні діти нічого не побачили.

Тоді гість устав, прочинив двері до сусідньої кімнати й зазирнув туди.

Там він побачив, що та сама дитина сидить на підлозі й старанно порпає пальчиком у щілинах між дошками підлоги; але, помітивши чужого, дитина зникла.

Отже, гість розповів усе, що бачив, і детально описав дитину; тоді мати впізнала її за прикметами й сказала: «Ах, це моя люба дитиночка, що померла в мене чотири роки тому!»

Зламали підлогу й знайшли там два геллери, які колись мати дала дитині, щоб вона віддала їх жебракові, а та сховала їх, опустивши в щілину між дошками підлоги, собі на сухарик.

І ось через них-то не було їй спокою в могилі, через них-то й приходила вона щодня, їх-то й шукала...

Батьки віддали ті гроші жебракові, і дитина відтоді більше не з'являлася.